

Blijf uit mijn buurt

Bij het binnenwandelen in het hotel hield Eva abrupt halt, om met open mond, even de tijd te nemen de prachtige inrichting te bewonderen. Lang kon Eva echter niet blijven staan, er heerste nogal een drukte en lawaai in het hotel. Tja, het voorbereiden van een huwelijk verloopt meestal wel wat hectisch, dat zal de oorzaak er wel van zijn, dacht ze.

Ze zocht met haar ogen over de menigte naar de balie. Ah daar. Tijdens het wachten om zich in te checken, herkende ze de luide mannenstem, die ze achter zich waarnam. Ze moest geen twee keer raden wie dat kon zijn. Haar nekhaartjes gingen rechtop staan.

“Oh neen, alstublieft zeg niet dat het waar kan zijn?” mompelde ze.

Tom, de neef van haar beste vriendin, kwam met veel kabaal haar richting uit. Eva was vergeten dat hij ook nog op deze aardbol ronddwaalde. Snel greep ze naar een van de brochures die daar op de toog verspreid lagen en hield deze voor haar gezicht.

“Dag mijn Eva’tje. Oei meisje, ben je zo bijziend geworden sinds ik je laatst zag?” plaagde hij.

Eva smiet de brochure terug op de balie, keek hem kwaad aan en zei: “Neen, spijtig genoeg niet, want ik zie je nog klaar en duidelijk!” Ze schoof wat dichters naar hem. “Oh ja, en nog iets, ik ben niet van jou! Dus geen ‘mijn’ Eva meer. Ok!”

Met een kleine glimlach naar haar zei hij: “Je geheugen is nog intact hoor ik. Je bent mij niet vergeten.”

“Pff, jou onthouden. Je arrogantie, ja die ben ik niet vergeten!” riep ze hem toe.

“Arrogant, ik? Maar Eefje toch. Omdat ik die avond bij mijn nicht toen wat teveel gedronken had?”

“Beetje teveel gedronken? Je was ladderzat en je hebt toen wel op mij overgegeven hé!” liet ze hem eraan herinneren.

“Oeps, ik wist dat ik precies een klein detail vergeten was. Maar kijk eens aan, een jaar later staan we hier terug samen.”

“Nog eens: er is geen wij! Mijn naam is Eva en niet Eefje! Ik zie je hier enkel en alleen terug omdat we uitgenodigd zijn voor het huwelijk van mijn beste vriendin en jij bent spijtig genoeg familie van haar. Dat is alles en niks meer!” snauwde ze zijn richting uit.

“Heeft iemand jou al verteld dat je verdomd sexy klinkt, wanneer jij je zo boos maakt?” flirtte hij met haar.

Kwaad smeed ze haar armen in de lucht.

“Grr, zelfs nu kan ik nog geen deftig gesprek met je aangaan.”

Vanuit haar ooghoeken zag ze een bende motorrijders aan de bar staan. Wie ze waren en wat ze hier op deze bruiloft kwamen doen, geen idee, maar ik kan hun hulp wel even gebruiken. Eva hoopte dat het waar was wat ze steeds had gehoord over motorrijders: het zijn zware jongens, maar ze hebben een klein hartje. Eva waagde het erop, ze hoopte dat de jongens haar zo meteen ook daadwerkelijk te hulp zouden schieten.

“Wanneer ik de sleutel van mijn kamer in ontvangst mag nemen, gaan we ieder onze eigen weg. Ik wil je niet: zien, spreken of zelfs horen tot ik terug naar huis vertrek,” deelde ze Tom mee.

Ze draaide zich van hem weg en wilde zich net verder bewegen, toen Tom zijn hand rond haar bovenarm klemde. Op dat moment moest ze stiekem lachen, want nu moest ze haar geplande actie ondernemen. Ze slaakte een gil, zo eentje die klonk als een vrouw in nood. Overdreven genoeg natuurlijk, zodat haar noodkreet tot bij de groep mannen weergalmde. Eva keerde haar lichaam snel om naar Tom en sloeg wild met haar handtas tegen zijn bovenlichaam. Dat wild bewegen zat mee in haar plan, want zo moest Tom zijn beide handen om haar bovenarmen klemmen, wilde hij niet dat ze omviel.

“Hey! Jij daar, je handen van die dame afhouden! Nu!” brulde een van de gespierde mannen. Voor Tom het wist had de man hem vast, bengelden zijn voeten boven de grond en zat zijn bovenkleding vast tussen de stevige handgreep van deze man.

“Het is niet wat je denkt. Wij kennen elkaar.”

De man keek naar Eva, maar zij gaf niet direct bevestiging. Nog eventjes dacht ze, Tom moet maar eens een les krijgen: hoe met vrouwen om te gaan!

“Eva, zeg dat je mij kent! Waarom zeg je niks?... Eva...”

Eva hoorde dat er toch wat vibrato in Tom zijn stem klonk, dus vertelde ze de man maar eerlijk dat ze hem inderdaad kende. De man zette Tom terug op de grond, maar voor hij wegging vond hij dat Tom sorry tegen de dame moest zeggen.

Tom greep Eva bij haar middel en trok haar tegen zijn zij. Hij duwde zijn vingers zo hard hij kon in haar taille, plaatste een gemaakte lach op zijn gezicht, deed alsof hij een kusje op haar kaak plaatste en ondertussen “sorry” in haar oor fluisterde.

In plaats daarvan, fluisterde hij: “Mijn wraak zal zoet zijn.”

Eva, op haar beurt, schonk Tom dezelfde valse lach zoals hij haar een had gegeven. Gaf met haar vrije hand zachte ritmische klopjes op zijn borstkas en deed zijn ritueel over.

Enkel fluisterde zij geïrriteerd in zijn oor: “bijt mij.”

Toen ze haar ogen over zijn gezicht liet gaan, kon ze zichzelf wel iets aandoen. Bijt mij, écht Eva? Je kon niks beter verzinnen, zie nu naar die tinteling in zijn ogen, hij wil niks liever nu. Met haar ogen tot spleetjes geknepen waarschuwde ze hem niks te proberen met haar.

“Ok, dan is het goed,” zei de motorrijder en gaf Tom een stootje tegen de schouder.

“Als deze kerel je nog eens lastig valt, wij verblijven hier tot morgenvroeg, kom mij maar halen hé!” sprak hij vriendelijk tegen Eva.

“Dank u, zal ik zeker doen dan.” De man begaf zich weer naar zijn maten.

“Van die spierbundel zijn kracht vloog ik bijna tegen de balie hé,” kloeg Tom.

“Tom, serieus, stop met zagen. Watje dat je bent.”

Eva zag dat de receptioniste eindelijk met de sleutel afkwam.

“Mevrouw, meneer, uw kamer is klaar.”

De vriendelijke juffrouw overhandigde hen één sleutel.

Eva zei: “Pardon? Dit moet een vergissing zijn, vrees ik. Wij zijn niet getrouwd, laat staan dat we een stel zouden zijn. Wij hebben aparte kamers hoor.”

“Neen hoor, mevrouw. De kamer is door mevrouw Beyards op jullie beide namen gereserveerd. Er is ook geen andere kamer meer beschikbaar, sorry.”

“Ah, mijn nicht had het zo geregeld? Het is niet erg hoor.” Tom nam de sleutel en verontschuldigde zich in naam van Eva. “Dank u en sorry voor de last die mijn vriendin u bezorgt.”

Op zoek naar de liften, raasde Eva terwijl maar door tegen hem.

“Jij en ik slapen niet in één bed. Vergeet dat maar mooi! Jij moet niet weten: hoe ik slaap, of wat ik ’s nachts draag... Of niet draag,...”

Met een blik vol lust bestudeerde hij ieder deeltje van haar lichaam. “Schat, écht, stop met zo kattig te doen. Zo meteen halen we die kamer niet eens.”

In het voorbijkomen hoorden Tom en Eva de receptionisten giechelen.

“Zijn die twee zeker dat ze niet getrouwd zijn? Ze gedragen zich anders wel al zo.”

Eva sloeg haar handen voor haar gezicht en onderdrukte een opkomende gil.

Met een sarcastische toon in haar stem zei Eva: “Met jou getrouwd, hihi. Hoe komen ze er toch op? Trouwens ons huwelijk zou nog geen minuut standhouden, tegen dan heb ik al iets naar je hoofd gesmeten.”

Een seconde lang kruisten hun blikken elkaar. Eva vloog naar de knop om de lift te doen stoppen. Voor ze het goed en wel besepte, stond ze Tom hartstochtelijk te kussen.

“Ja, ik zou ook niet met mij trouwen, kijk maar waar ik je toe aanzet,” zei Tom. “We zullen de andere mensen nu ook maar terug in de lift laten stappen zeker?”

Beide schoten ze in de lach.

...

Geschreven door Jaimie P.
